

Kapitola 1

Whit

Někdy se probudíte a svět je úplně jiný.

Oči mě přinutil otevřít rachot kroužícího vrtulníku. Žaluziemi se prodralo studené, modrobílé světlo a zalilo obývací pokoj. Skoro jako by byl den.

Ale den nebyl.

Rozespálýma očima jsem zamžoural na hodiny na DVD přehrávači: 2:10.

Začal jsem vnímat neutuchající *dun, dun, dun* – připomínající pomalý tlukot srdce. Dunění. Tlačící se dovnitř. Stále blíž.

Co se děje?

Dopotácel jsem se k oknu, po dvou hodinách bezvědomí na pohovce jsem přinutil tělo, aby se vrátilo k životu, a vykoukl jsem mezi lištami.

A potom jsem ustoupil a promnul si oči. Silně.

Protože není možné, abych viděl to, co jsem viděl. A nebylo možné, abych slyšel to, co jsem slyšel.

Byl to opravdu pravidelný, neúprosný dusot stovek vojáků? Pochodujících v dokonalém souladu po mé ulici?

Silnice nebyla natolik blízko centra města, aby tvořila součást nějaké přeohlídkové trasy, natožpak aby po ní uprostřed noci proudili ozbrojenci v bojových uniformách.

Zavrtěl jsem hlavou a několikrát poskočil, jak to mám ve zvyku dělat při rozcvičce. *Prober se, White*. Navíc jsem si dal facku. A potom se podíval ještě jednou.

Byli pořád tam. Vojáci pochodující po naší ulici. Stovky zřetelných vojáků, kteří byli vidět díky šesti reflektorům rozmístěných na nákladních autech.

Hlavou se mi pořád dokola honila jediná myšlenka: *Tohle nemůže být pravda.* Tohle nemůže být pravda. Tohle nemůže být pravda.

Potom jsem se rozpomněl na volby, na novou vládu, na blábolení rodičů o nesnázích, v nichž se ocitla naše země, na speciální vysílání v televizi, na politické petice, které spolužáci rozesílali po internetu, na vzrušené debaty mezi učiteli ve škole. Nic z toho mi až do onoho okamžiku nic neříkalo.

A než jsem si stačil dát všechny tyhle věci dohromady, u našeho domu stanul předvoj vojenské formace.

Skoro dřív, než jsem pochopil, co se děje, se od šiku oddělily dva ozbrojené oddíly a jako přepadové čtyři přeběhly trávník: jeden zaběhl za dům, druhý zaujal pozici před ním.

Odskočil jsem od okna. Poznal jsem, že nepřišli, aby mě a moji rodinu ochránily. Musel jsem varovat mámu, tátu, Wisty –

Ale právě když jsem se rozkřičel, vstupní dveře vyletěly ze závěsů.

Kapitola 2

Wisty

Sotva by se našlo něco obludnějšího, než když vás někdo uprostřed noci unese, přímo z vašeho vlastního domu. Vypadalo to zhruba takhle:

Probudil mě chaotický rachot kácejícího se nábytku, po němž se rychle ozval třeskot rozbíjeného skla, možná mámina porcelánu.

Panebože, White, blesklo mi hlavou a ospale jsem potřásla hlavou. Můj starší bratr loni povyrostl o deset centimetrů a přibral patnáct kilo svalů. Takže z něj byl největší a nejrychlejší zadák široko daleko a taky hráč dosud neporaženého fotbalového týmu naší regionální střední školy, který protivníkům naháněl největší hrůzu.

Mimo hřiště uměl však Whit být stejně nemotorný jako typický medvěd – pokud by se takový normální medvěd posilnil basou Red Bullů a myslel si o sobě bůhvíco, protože vleže vzepře 125 kilo a všechny holky ze školy jsou přesvědčené, že je to pořádný kus chlapa.

Převrátila jsem se a přetáhla si polštář přes hlavu. Ještě než začal pít, Whit nedokázal projít naším domem, aniž by něco srazil. Hotový syndrom slona v porcelánu.

Věděla jsem, že zrovna o tohle dnes v noci nejde.

Před třemi měsíci doslova a do písmene zmizela, bez jediné stopy, jeho přítelkyně Celia. A teď už si všichni mysleli, že se nejspíš nikdy nevrátí. Její rodiče z toho byli úplně rozhození, a Whit jakbysmet. Abych pravdu řekla, tak já taky. Celia byla – je – moc hezká, chytrá, vůbec ne namyšlená. Je to totálně skvělá holka, i když má prachy. Její otec ve městě vlastní autosalon s luxusními vozy a její máma je bývalá královna krásy. Nemohla jsem uvěřit, že se něco takového stane někomu, jako je Celia.

Slyšela jsem, jak se otevřely dveře do ložnice mých rodičů a zavrtala jsem se do své útulné postele s flanelovým povlečením.

Pak se ozval tátův ryčný hlas. Nikdy jsem ho neslyšela tak našťavaného.

„Tohle snad není pravda! Tady nemáte co pohledávat. Okamžitě odejděte z našeho domu!“

Prudce jsem se zvedla, už úplně při smyslech. Ozval se další třeskot a měla jsem pocit, že slyším někoho úpět bolestí. Spadl Whit a rozbil si hlavu? Stalo se něco mému tátovi?

Ježíšku na křížku, pomyslela jsem si, zatímco jsem se štrachala z postele. „Už běžím, tati. Jsi v pohodě? Tati?“

A potom už doopravdy začala noční můra, jaké nemělo být rovno.

Zalapala jsem po dechu, když se rozletěly dveře v mém pokoji. Dovnitř vtrhli dva kolohnáti v tmavě šedých uniformách a upřeli na mě zlostné pohledy, jako kdybych byla uprchlá agentka nějaké teroristické buňky.

„To je ona! Wisteria Allgoodová!“ zvolal jeden a tmu rozehnalo světlo, které by svým jasem prozářilo celý hangár.

Pokusila jsem si zastínit oči a srdce se mi dostalo do obrátek. „Kdo jste?“ zeptala jsem se. „Co, sakra, děláte v mém pokoji?“

Kapitola 3

Wisty

„Dávej si na ni velký pozor!“ varoval jeden z gigantických mužů. Vypadali jako agenti speciálních oddílů s obrovskými bílými čísly na uniformách. „Víte, že umí–“

Jeho kolega přikývl, zatímco se úzkostlivě rozhlížel po mém pokoji. „Hej ty!“ štěkl drsně. „Pojď s námi! Jsme z Nového řádu. Jestli uděláš něco, co nemáš, přísně tě potrestáme!“

Hleděla jsem na něho. Točila se mi hlava. *Z Nového řádu?* Tohle tedy nebyli obyčejní policisté ani lékařští záchranáři.

„Já... é... já–“ koktala jsem. „Musím si něco obléct. Můžete mi... můžete mi dopřát trochu soukromí?“

„Sklapni!“ zavrčel první člen komanda. „Chytni ji! A chraň se. Je nebezpečná – všichni jsou nebezpeční.“

„Ne! Stůjte! Ani se neopovažujte!“ ječela jsem. „Tati! Mami! White!“

Potom to do mě udeřilo jako tahač s návěsem, který se v nezadržitelném smyku řítí po ledu. Tohle se stalo Celi, že?

Panebože! V týlu mi naskočily kapky studeného potu. Musím se odsud dostat, pomyslela jsem si zoufale. Nějak, nějakým způsobem...

Musím zmizet.

Kapitola 4

Wisty

Nadupaní svalovci v šedém se najednou zarazili, hranaté hlavy jim švihaly zleva doprava jako loutky na provázcích.

„Kde je? Ona zmizela! Vypařila se! Kam se poděla?“ ptal se jeden chraplavým, vyplašeným hlasem.

Klouzali svítilnami po pokoji. Jeden z nich si klekl a začal pátrat pod mojí postelí; druhý rychle přeběhl k vestavěné skříni, aby se podíval do ní.

Kam jsem *zmizela*? To se ti chlapi úplně zbláznili? Byla jsem pořád tam. Co se to dělo?

Třeba se mě pokoušeli přimět k útěku, aby měli záminku použít síly. Nebo třeba uprchli z blázince a přišli si pro mě stejně, jak si přišli pro chudáka Celi–

„Wisty!“ Mlhou, která mi zastřela mozek, pronikl mámin úzkostlivý výkřik. „Uteč, zlatíčko!“

„Mami!“ zaječela jsem. Oba chlapi zamrkali a překvapeně ustoupili.

„Tamhle je! Popadni ji! Je přímo tady! Honem, než zase zmizí!“

Za ruce a nohy mě popadly mohutné neohrabané ruce, pak mě chytily i za hlavu. „Pusťte mě!“ vykřikla jsem a kopala a vzpírala se jim. „*Okamžitě. Mě. Pusťte.*“

Ale ruce měli jako svěráky a těmi mě vlekli chodbou do obývacího pokoje, kde mě pohodili na podlahu jako pytel odpadků.

Rychle jsem se vyškrábala na nohy, ale oči mi oslepily další reflektory. Pak jsem uslyšela, jak vykřikl Whit, a vzápětí přistál v obýváku na podlaze vedle mě.

„White, co se děje? Co jsou zač tyhle... *stváry?*“

„Wisty!“ hekl dostatečně srozumitelně. „Jsi v poho?“

„Ne.“ Málem jsem se rozbřečela, ale nemohla jsem, nechtěla jsem, absolutně jsem *odmítala*, aby mě viděli vyměknout. Hlavou mi bleskly scény ze všech drsných kriminálek, které jsem kdy viděla, a zvedl se mi žaludek. Přimkla jsem se k bratrovi, který mi sevřel ruku a pevně ji stiskl.

Najednou oslnivá světla zhasla a my jen mrkali a třásli se.

„Mami?“ zavolal Whit. „Tati?“ Jestli brácha nebyl ještě naprosto střízlivý, tak teď už musel vystřízlivět.

Hekla jsem. Rodiče tam stáli taky, v pomačkaných pyžamech, ale sevření zezadu, jako by to byli kdovíjak nebezpeční zločinci. Jasně, žili jsme v chudé části města, ale nikdo v naší rodině ještě nikdy neměl opletačky se zákonem.

Tedy pokud mi bylo známo.